

Η ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ.

Ἐισελθόντες χάριτι θεία εἰς ἔτος νέον ἴσως δὲν εἶναι ἀνωφελές νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθά τινα περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔτους, σαχυολογοῦντες ἐξ ὧσων ἐνθυμούμεθα ὅτι περὶ αὐτῆς ἀνέγνωμεν.

« Ἐκαστος ἄνθρωπος », λέγει νεώτερός τις συγγραφεὺς, « δύο ἔχει γενεθλίους ἡμέρας, δηλονότι δύο κατ' ἔτος ἡμέρας, αἵτινες τῷ ὑπενθυμίζουσι τὴν παρέλευσιν τοῦ χρόνου, καθόσον ἡ παρέλευσις αὕτη συσχετίζεται πρὸς τὴν θνητὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὑπαρξίν. Τὴν μίαν τῶν ἡμερῶν τούτων ἕκαστος ὀνομάζει ἰδιαιτέρως ἰδικήν του. Καθόσον ὅμως τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα μεταβάλλονται καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη εἰς πολλοὺς τόπους παραμελεῖται ἢ μόνον εἰς τὰ παιδία ἀφίνεται, τὰ ὅποια οὐδεμίαν περὶ αὐτῆς ἐνοίαν ἔχουσι καὶ οὐδὲν καταλαμβάνουσι περιπλέον τοῦ γλυκύσματος ἢ τοῦ πορτοκαλλίου τὸ ὁποῖον τοῖς δίδουσιν. Ἡ γέννησις ὅμως ἐνός νέου ἔτους δὲν εἶναι ἀναξία τῆς προσοχῆς οὔτε τοῦ βασιλέως οὔτε τοῦ χειρῶνακτος. Οὐδεὶς ποτε ἐθεώρησε τὴν πρώτην τοῦ Ἰανουαρίου μετ' ἀδιαφορίας. Αὕτη εἶναι ἡ ἀφετηρία τῆς χρονολογίας, αὕτη ἡ γενέθλιος ἡμέρα τοῦ κοινοῦ ἡμῶν Ἀδάμ. »

« Διαμείνας ποτὲ », λέγει ἕτερός τις, « ἐπὶ δύο καὶ ἡμισυ ἔτη μεταξὺ ἰθαγενῶν τῆς Πολυνησίας, οἵτινες οὔτε κυριακὴν ἐγίνωσκον οὔτε Χριστοῦ γεννᾶ ἢ νέον ἔτος ἢ ἄλλην τι νὰ ἑορτὴν εἶχον, ἐδιδάχθη ὅτι ὁ χρόνος μικρὰν ἔχει διὰ τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀξίαν ὅποταν δὲν μετράται. Εἶναι ἀδύνατον δὲ νὰ ἐκτιμηθῇ δεόντως ἡ τοῦ χρόνου ἀξία ὅταν δὲν γινώσκωμεν πόσος ἐξ αὐτοῦ παρήλθε καὶ πόσος μᾶς μένει, διότι εἴμεθα διατεθημένοι νὰ πιστεύωμεν ὅτι μᾶς ἐδόθη ἄνευ μέτρου. Ἐπιβάς ἐπὶ πλοίων ἀλιευτικῶν τῆς φαλαίνης πολλάκις προσηγγίσαμεν εἰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπου ἄνθρωποι λευκοὶ εὗρισκοντο μεταξὺ τῶν ἰθαγενῶν. Ἡ πρώτη ἐρώτησις τὴν ὁποίαν οἱ πλεῖστοι ἐκ τούτων πρὸς ἡμᾶς ἀπέτινον, ἅμα ἤρχοντο εἰς τὸ πλοῖον, ἦτο περὶ ἡμερομηνίας. Ὅλοι ἠσθάνοντο ἀνάγκην νὰ γινώσκωσι τὴν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, τὸν μῆνα καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ μηνός.

» Ὅσον περισσοτέρας ἐπισήμους ἑορτὰς ἔχει λαὸς τις τοσοῦτον καὶ μακρύτεραν νομίζει τὴν ζωὴν αὐτοῦ, καθότι ἐκάστη ἐπίσημος ἡμέρα εἶναι καὶ ἐν σημεῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ μνήμη δύναται νὰ ἀναπαύσῃ τὸν κεκοπιακότεν πόδα τῆς, τὸ δὲ πνεῦμα νὰ δοκιμάσῃ τὰς πτέρυγας του, προετοιμαζόμενον πρὸς νέαν ἐν τῇ ἐκτάσει τοῦ χρόνου πτύσιν. » Μία δὲ ἐκ τῶν ἐπισήμων τούτων ἑορτῶν, ἡ τὴν πρώτην θέσιν κατέχουσα, εἶναι καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔτους.

Ἡ ἑορτὴ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους φαίνεται ὅτι εἶναι λίαν ἀρχαία. Ὁ Τ. Δ. Φοσβρόκης, ἐν τῇ πολυτίμῳ αὐτοῦ « Ἐγκυκλοπαιδείᾳ τῆς Ἀρχαιολογίας » φέρει πολλὰς συγγραφῶν μαρτυρίας πειρόμενος ν' ἀποδείξῃ ὅτι εὐχαί, δῶρα, καὶ ἐπισκέψεις συνηθίζοντο παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Ἡ ἀρχὴ τούτων, λέγει, ἀποδίδεται εἰς τὸν Ῥώμυλον καὶ Τάτιον· τὰ συνήθη δῶρα ἦσαν σῦκα καὶ φοίνικες, κεκαλυμμένοι μὲ φύλλα χρυσοῦ καὶ πεμπόμενοι ὑπὸ τῶν ὑποδεεστέρων πρὸς τοὺς πάτρωνάς των, ὁμοῦ μὲ νόμισμα, ἐξοδευόμενον πρὸς ἀγορὰν ἀγάλματος θεοῦ. Αὐτόθι ἀναφέρει ἀμφοράν τινα (ἀγγεῖον) φέρουσαν ἐπιγραφὴν, δι' ἧς γίνεται δῆλον ὅτι τὸ σκεῦος ἐκεῖνο ἐδόθη ὑπὸ τῶν κεραμῶν ὡς δῶρον τῆς πρώτης τοῦ ἔτους εἰς τὴν κυρίαν αὐτῶν. Προσέτι φέρει ὡς μαρτυρίαν ἐκ τοῦ Καύλου Ῥωμαϊκόν τι ἀγγεῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὕρηται ἐπιγραφὴ εὐχομένη « εὐτυχὲς πρὸς ἡμᾶς τὸ νέον ἔτος »· καὶ ἐν ἄλλο ἐφ' οὗ ἄνθρωπός τις εὐχεται τὸ αὐτὸ πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς τὸ τέκνον του. Καὶ τέλος τρία μέτάλλια ἐπὶ τῶν ὁποίων εὕρισκονται φύλλον δάφνης, σῦκον, καὶ φοῖνιξ. Ἐν, τοῦ Κομμόδου, ἄλλο, τῆς Νίκης, καὶ τρίτον φέρον τὸν Ἰανὸν ἰστάμενον εἰς ναὸν τινα καὶ διὰ τῆς ἐπιγραφῆς εὐχόμενον εὐτυχὲς νέον ἔτος εἰς τὸν αὐτοκράτορα. Δῶρα τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἐξηκολούθουν νὰ δίδωνται ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων μέχρις ὅτου ἀπηγορεύθησαν ὑπὸ τοῦ Κλαυδίου. Ἐν τούτοις ὅμως κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας οἱ Χριστιανοὶ αὐτοκράτορες ἐδέχοντο τὴν πρώτην τοῦ ἔτους δῶρα, καὶ μῆτε ἀκολούθως ἔπαυσαν δεχόμενοι τοιαῦτα, καὶ τοὶ καταδικα-

σθέντα υπό εκκλησιαστικῶν συνόδων, ἐνεκα τῶν εἰδωλολατρικῶν τελετῶν, τῶν γινομένων κατὰ τὴν προσφορὰν αὐτῶν. Τὸ ρωμαϊκὸν τοῦτο ἔθιμον οὐ μόνον διτηρήθη καθ' ὅλους τοὺς μέσους αἰῶνας ἀλλὰ καὶ ἐξηπλώθη καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς ἐν Εὐρώπῃ λαοῖς, οἵτινες καὶ μέχρι σήμερον συνειθίζουσιν, ὅπως καὶ ἡμεῖς, εὐχὰς, δῶρα καὶ ἐπισκέψεις κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους.

Πλὴν ἐκτός τῶν εὐχῶν, δῶρων καὶ ἐπισκέψεων εἰς πολλὰς χώρας ἡ χαρὰ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἐκδηλοῦται καὶ δημοσίᾳ. Ἐν Ἀθήναις ὅλος ὁ λαὸς πτωχοί τε καὶ πλούσιοι, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, ἀπὸ τῆς παραμονῆς διαφοροτρόπως καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις ἐκδηλοῦσιν ἐκτακτὸν τινα χαρὰν, ἐπὶ τοῦ ὅτι ἐφθασαν αἰσίως εἰς τὸ τέρμα τοῦ φθίνοντος ἔτους· ὅλην δὲ τὴν νύκτα διέρχονται εὐθυμοῦντες. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ πρώτη τοῦ ἔτους χαιρετᾶται διὰ γενικῆς κωδωνοκρουσίας ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός. Οἱ Δανοὶ ἔχουσι τὴν συνήθειαν νὰ ἀναγγέλλωσι τὴν πρώτην τοῦ ἔτους διὰ κανονοβολισμῶν. Ἡ Κοπεγχάγη σείεται κατὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς τελευταίας τοῦ Δεκεμβρίου πρὸς τὴν πρώτην τοῦ Ἰανουαρίου ὑπὸ τῶν εἰρηνικῶν πυροβολισμῶν ἐκείνων. Εἰς τινὰς τῶν νήσων τῆς Δανίας, ὅπου διατηροῦνται εἰσέτι τὰ ἀρχαῖα σκανδιναυικὰ ἔθιμα, οἱ χωρικοὶ μεταβαίνουν ἐν σώματι εἰς τὰς οἰκίας τῶν κτηματιῶν καὶ πυροβολοῦσι μὲ τὰ ὄπλα τῶν ὑπὸ τὰ παράθυρα τῶν κοιμωμένων κυρίων.

Οἱ Νορβηγοὶ, οἵτινες ἔχουσι πολλὰ φιλόξενα καὶ συγκινητικὰ ἔθιμα, κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν ἐτοιμάζουσι τράπεζαν διὰ πάντα εἰσερχόμενον εἰς τὰς οἰκίας τῶν ὅπως τοῖς εὐχῆθῃ τὰς εὐχὰς τῆς ἡμέρας. Οἱ Σουηδοὶ πράττουσι τὸ αὐτό· οἱ δὲ κάτοικοι τῆς Στοκκόλμης προσκαλοῦσι τὸν βασιλέα τῶν μετὰ τῆς οἰκογενείας τῶν καὶ τῶν περὶ αὐτὸν εἰς γεῦμα, οἱ δὲ βασιλικοὶ προσκεκλημένοι παρακάθηνται εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν ἐν πάσῃ ἀπλότητι καὶ ἀδελφότητι. Ἐν Γαλλίᾳ ἐνεκα τῶν ἐκ τοῦ τελευταίου πολέμου συμφορῶν ἡ χαρμόσυνος «τοῦ ἔτους ἡμέρα» δὲν ἔχει τὴν ὁποίαν πρὶν εἶχε σπουδαιότητα. Ἐπὶ πόσα ἔτη σύμπασα ἡ Εὐρώπη δὲν ἐστρέφετο κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους πρὸς τοὺς Ἡαρισίους, περιμένουσα μετ' ἀνησυχίας ν' ἀκούσῃ τοὺς λόγους τῆς Σφιγγὸς τοῦ Σηκουάνα; Ἀλλὰ πόσον ἐφήμερα

καὶ μάταια εἶναι τὰ τοῦ κόσμου τούτου πράγματα! Ἐν Ῥωσίᾳ ἅμα σημάνει τὸ μεσονύκτιον τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἕκαστον μέλος ἐκάστης οἰκογενείας ἀσπάζεται τοὺς ἄλλους διὰ φιλήματος, ἀρχίζον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς οἰκογενείας· ἅμα δὲ ἐξημερώσει πορεύονται εἰς τὰς ἐκκλησίας, μετὰ δὲ τὴν λειτουργίαν ἀρχίζουσι τὰς ἐπισκέψεις, οἱ μὲν ἄνδρες ἐπισκεπτόμενοι αἱ δὲ γυναῖκες δεχόμεναι αὐτούς· πρὸς δὲ τὸ ἐσπέρας παίζουσι παιγνίδιον ἀνάλογον μὲ τὸν ἡμέτερον κλήδονα. Ἐπισκέψεις προσωποδοφῶρων γίνονται εἰς τινὰς ἐπαρχίας τῆς Ῥωσίας, ἀλλ' ἤδη βαθμηδὸν ἐγκαταλείπονται.

Ἄν ἤδη ἀπὸ τῆς Εὐρώπης στραφῶμεν εἰς τὴν Ἀσίαν θέλομεν εὑρεῖν ὅτι καὶ τὰ ἀσιανὰ ἔθνη ἐορτάζουσι καὶ μετὰ πολλῆς πομπῆς μάλιστα, τοῦλάχιστον τινα ἐξ αὐτῶν, τὴν πρώτην τοῦ ἔτους. Οἱ Τάρταροι ἀρχίζουσι τὸ ἔτος τῶν δέκα πέντε ἡμέρας ὕστερον ἀπὸ ἡμᾶς, ἡ δὲ ἐορτὴ τῶν φέρει εἰσέτι τὰ ἴχνη τῆς λαμπρότητος τῶν χρόνων καθ' οὓς ἡ Ταρταρία ἦτο ἡ μεγίστη καὶ μᾶλλον ἐπιφοβὸς ἐπικράτεια τῆς Ἀσίας. Ὁ μέγας περιηγητὴς Μάρκος Πόλος, παρευρεθεὶς ἐν Ταρταρίᾳ κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης τρίτης ἐκατονταετηρίδος, διηγήθη τὰ κατ' αὐτήν. Πάντες, λέγει, ἐπαρουσιάσθησαν ἐν στολῇ λευκῇ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάλου Χάνου, τῆς λευκῆς στολῆς σημαίνουσης συμβολικῶς τὴν Τύχην προσμειδίωσαν πρὸς αὐτούς κατὰ τὸ ἀρχόμενον ἔτος. Οἱ διοικηταὶ τῶν πόλεων καὶ τῶν ἐπαρχιῶν προσέφερον εἰς τὸν αὐτοκράτορα δῶρα χρυσὸν καὶ ἀργυρον, μαργαρίτας καὶ πολυτίμους λίθους, πολλὰς λευκὰς στολὰς, λευκοὺς ἵππους, καὶ ἄλλα δῶρα «τοῦ αὐτοῦ χρώματος». Τῶν Ταρτάρων ἀνταλασσόντων δῶρα λευκὰ ἐννεάκις ἐννεὰ μετὰ τῶν. Οἱ πεντακισχίλιοι ἐλέφαντες τοῦ αὐτοκράτορος κατακεκοσμημένοι ἔφερον εἰς τὴν αὐλὴν κιβώτια πλήρη σκευῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν· αἱ δὲ κάμηλοι, κεκοσμημένοι ἐπίσης διὰ μεταξωτῶν, ἔφερον ἄλλα εἶδη πρὸς χρῆσιν τῶν ἀνακτόρων. Κατὰ τὴν πρωίαν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους πάντες οἱ μεγιστάνες, στρατηγοὶ, στρατιῶται, ἰατροὶ, ἀστρολόγοι, σταυλάρχαι, διοικηταὶ καὶ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ τῆς αὐτοκρατορίας, συνηθροίσθησαν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν καὶ ἐστάθησαν κατὰ τὴν τάξιν τοῦ

βαθμοῦ τῶν κήρυξ τις ἀναστὰς τότε ἐφώναξε μεγαλοφώνως «Πέσατε καὶ προσκυνήσατε!» καὶ πάντες ἐκυψαν. Φέροντες δὲ τὰ μέτωπά των πρὸς τὴν γῆν ἐκραζον «Ὁ Θεὸς νὰ εὐδοκήσῃ». Τοῦτο ἦτο ἀπάντησις τῆς ἐπισήμου εὐχῆς, τῆς τετράκις ἐπαναληφθείσης, «Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ τὸν κύριόν μας μετ' ἐτη πολλὰ καὶ χαρὰν»· τότε ὁ πρωθυερεὺς ἐπορεύθη εἰς πλουσιώτατον τινα βωμὸν, καὶ ἐθυμίασε, πρὸς τιμὴν τῆς βασιλείας του, τὸ ὄνομα τοῦ Χάνου, τὸ ὅποιον ἦτο γεγραμμένον ἐπὶ πορφυροῦ πίνακος, μετὰ τοῦτο τέλος προσεφέρθησαν δῶρα, καὶ μέγα παρετέθη συμπόσιον, καὶ ἡμέρας τις λέων φερθεὶς ἐκάθισε παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Χάνου, ὅπως πάντες οἱ προσκεκλημένοι δύνανται νὰ βλέπωσιν ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ὑπερήφανος τῶν δασῶν κύριος ἦτο ὑπὸ τὸν πόδα του.

Ἄλλοι λαοὶ τῆς Μογγολικῆς φυλῆς ἐορτάζουσι τὴν πρώτην τοῦ χρόνου διαφοροτρόπως. Οἱ Θηβέτιοι, λόγου χάριν, ἀγρυπνοῦσι τὴν μυστηριώδη νύκτα ἧτις μέλλει νὰ φέρῃ τὸ νέον ἔτος, κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἐξερχόμενοι εἰς τὰς ὁδοὺς ποιοῦσι τόσον θόρυβον ὅσον τοῖς ἐπιτρέπουσιν οἱ πνεύμονές των καὶ τὰ μουσικὰ τῶν ὄργανα, τύμπανα, κώδωνες, κύμβαλα καὶ τὰ τοιαῦτα· ὅπως δὲ ἀποκτώσιν δύναμιν καταβρωχθίζουσιν ὅσον δύνανται περισσότερα σφαιρίδια ἐξ ἀλεύρου καὶ μέλιτος κατασκευαζόμενα καὶ βραζόμενα εἰς ὕδωρ· τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐπισκέπτονται τοὺς φίλους εἰς τὰς οἰκίας, ψάλλουσι, χορεύουσι, παίζουσιν εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἡ ἐορτὴ αὕτη χρησιμεύει ὡς πρόφασις εἰς τοὺς λάμας, ἡ ἱερεῖς βουδιστὰς καὶ τοὺς μαθητὰς των νὰ ἐγκαταλείπωσι τὰ μοναστήρια καὶ συρρέωσιν εἰς τὰς πόλεις, ὅπου περιφερόμενοι εἰς τὰς ὁδοὺς κατὰ χιλιάδας ποιοῦσι πολὺν καὶ ἀηδῆ θόρυβον, προσερχόμενον, ὡς λέγουσιν, ἐκ τοῦ θρησκευτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ των.

Οἱ Σῖναι, οἱ Ἰαπωνοὶ, οἱ Ἰνδοὶ καὶ πολλὰ ἄλλα ἔθνη ἐορτάζουσι μετὰ πολλῆς ἐπισημότητος τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους· ὁ χώρος ὅμως δὲν μᾶς συγχωρεῖ νὰ ἐπεκταθῶμεν περὶ ἐνὸς ἐκάστου τούτων δι' ὃ καὶ κατασφραγίσμεν τὸν λόγον προσθέτοντες μόνον τινα περὶ ἐθίμου τινὸς κοινοῦ παρὰ τοῖς Ἑσκιμῶσι. Ὅτε ἡ τελευταία νύξ τοῦ παλαιοῦ ἔτους φθίνει, δύο Ἑσκιμῶσι, ὧν ὁ εἰς εἶναι ἐνδεδυμένος γυναικεῖα, ἐξερχονται τῆς χιο-

νοκτίστου καλύβης των, κατὰ τὸ προσυμφωνημένον· ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τοὺς ἴδῃ τις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους θὰ τοὺς ἐκλάβῃ ὡς σπεύδοντας πρὸς ἐκτέλεσιν σπουδαίας καὶ μυστηριώδους ὑπηρεσίας. Εἰσέρχονται εἰς πᾶσαν καλύβην ἢ ὀπήν τοῦ χωρίου καὶ δὲν ἀφίνωσιν κανέν φῶς ἀνημμένον. Ἀφοῦ σβύσῃσι πᾶσαν πυρὰν, ἀνάπτουσι πῦρ νέον καὶ τελοῦσι συγχρόνως σκοτεινάς τινὰς τελετάς. Ἐκ τούτου δὲ τοῦ νέου πυρὸς πᾶν φῶς καὶ πᾶν πῦρ ἀνάπτεται ἐκ νέου εἰς τὸ χωρίον. Τὸ ἔθιμον τοῦτο ἐξηγεῖται ὡς ἑξῆς. Οἱ Ἑσκιμῶσι πιστεύοντες ὅτι ὁ ἥλιος ἀνανεοῦται τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὅπως φωτίσῃ τὴν χώραν των ἐπὶ δώδεκα ἔτι μῆνας, κρίνουσι καλὸν νὰ ἀκολουθῶσι τὸ παράδειγμα του. Ἐκ τούτου καὶ πολλῶν ἄλλων ἀναλόγων τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἐθίμων παρὰ τοῖς λοιποῖς ἔθνεσι καὶ παρ' ἡμῖν αὐτοῖς εἰς πόσα συμπεράσματα δὲν δύναται νὰ καταλύξῃ καὶ πόσα μαθήματα δὲν δύναται νὰ πορισθῇ πᾶς ἐταστικός νοῦς;

Τὸ πτηνὸν ὡς τὸ ἔμβλημα θείου
Τῆς ταχύτητος, καὶ ἄλλοι τὸ βέλος
Ἄλλ' ὁπότεν προφθάσῃ τὸ τέλος
Τί τοῦ χρόνου τὸ μᾶλλον ταχύ;

Ὡ, παρήλθε καὶ πάλιν τὸ ἔτος
Ὡς τι ρεῦμα, καὶ ἤλλαξ ὁ χρόνος.
Πάντ' ἀλλάσσουν καὶ μένει Εἷς μόνος
Κ' ὅσα θέλει νὰ μένουν Αὐτός.

Πλὴν ποῦ μένουν; . . . Καὶ πόλεις καὶ χώραι
Καὶ τῆς γῆς μας τὸ πρόσωπον ἐπι
Ἄλλοιοῦνται καθόσον τὰ ἔτη
Εἰς αἰώνων πυκνοῦντ' ὄρμαθούς;

Τὸ δὲ σῶμα κἄν χόρτον κἄν ἄνθος
Κἄν σκιάν ἢ ἀτμὸν ὀνομάσῃς
Ἢ πρὸς σκεῦος φθορτὸν ὁμοιάσῃς
Δὲν θὰ σφάλῃς εἰς τοῦτο ποσῶς!

Ποῦ λοιπόν; ποῦ μένουσι ταῦτα;
Ἐκεῖ ὅπου, ψυχὴ μου, θεόθεν
Ἐξῆλειφθη ἡ λύπη καὶ ὁπότεν
Εἶθε, εἶθε μὴ λείψῃς καὶ σύ.

ΕΙΝΑΙ ΠΛΟΥΣΙΟΣ;

Πολλοί στεναγμοί βαρείς παράγονται, πολλὰ καρδία σπαράττονται, πολλὰ ὑπάρξεις καθίστανται ἐλεεινὰ ἐξ αἰτίας τῆς ἀπομωρώσεως ὑπὸ τῆς ὁποίας οἱ πλείστοι τῶν γονέων κατέχονται προκειμένου νὰ ἐκλέξωσι σύζυγον διὰ τὰς αὐτῶν θυγατέρας. Εἶναι δυνατόν ποτὲ νὰ προέλθῃ εὐτυχία ἐκ τῆς ἐνώσεως δύο ἀρχῶν ἐκ διαμέτρου ἐναντίων καὶ μέχρις ἐξοντώσεως μαχομένων, οἷαι εἶναι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ κακία; καὶ ὅμως τὰ συσταίνοντα σήμερον τοὺς νέους εἶναι τὰ χρήματα καὶ ὄχι ἡ ἀρετὴ! Ποσάκις ἡ πρώτη ἐρώτησις τῶν τῆς κόρης γονέων δὲν συγκρατεῖται ἀπὸ τὰς δύο ταύτας λέξεις, « εἶναι πλούσιος; » Ναι, εἶναι ὑπέρπλουτος· ἀλλὰ μήπως διὰ τοῦτο δὲ θὰ ἦναι καλὸς καὶ προσφιλεὶς σύζυγος; « Εἶναι πλούσιος; » Ναι, ἐνδύεται πορφύραν καὶ βύσσον, εὐφραίνεται καθ' ἡμέραν λαμπρῶς· ἀλλ' ἐπιταί καὶ ἐκ τούτων ὅτι εἶναι ἐνάρετος; « Εἶναι πλούσιος; » ναι, ἔχει τὰ πλούτη τοῦ Κροίσου· ἀλλὰ μήπως τὰ πλούτη ἐνίοτε δὲν λαμβάνουσι πτέρυγας καὶ ἴστανται μακρὰν; Καὶ παραδέχεσθαι λοιπὸν ἡ θυγάτηρ σου νὰ ὑπανδρευθῇ ἄνθρωπον οὐδὲν ἕτερον συστατικὸν ἔχοντα ἢ πλούτη; . . . Ἄνθ' χρυσᾶ πολλάκις κρύπτουσι τρομερὸν βάραθρον. Μὴ ἐρωτᾶται λοιπὸν ἂν « ἦναι πλούσιος; » ἀλλ' ἂν « ἦναι ἐνάρετος; » Μὴ ἐρωτᾶτε ἂν ἔχῃ πλούτη ἀλλ' ἂν ἔχῃ τιμὴν, καὶ μὴ θυσιάσετε τὰς θυγατέρας σας εἰς χρήματα τὰ ὁποία σεῖς ἀδύνατον νὰ χαρῆτε.

ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ

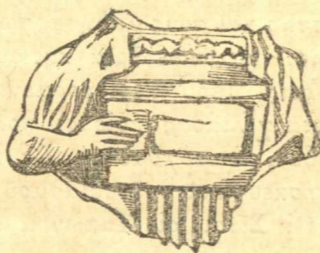
ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ.

Β'. ΟΡΓΑΝΑ ΠΝΕΥΣΤΑ.

Σύριγγες. Καίτοι οὔτε εἰς τὰ Ἀσσυριακὰ οὔτε εἰς τὰ Αἰγυπτιακὰ ἀνάγλυφα καὶ τοιχογραφήματα ἀπαντᾶται ἡ σύριγγς τοῦ Πανός, ἐν τούτοις εἶναι ἀναμφίβολον ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ ὄργανου τούτου εἰς πολλὰ τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν ἦτο κοινοτάτη. Φαίνεται δὲ προσέτι ὅτι ἡ ἑβραϊκὴ λέξις ὑγάθ, ἦν οἱ μὲν ἑβδομήκοντα μεταφράζουσι κιθάραν οἱ δὲ ἄλλοι μεταφρασταὶ ἀπλῶς ὄργανον ἢ αὐλόν, ἐσήμαινε τὰς σύριγγας. Ἀπετελοῦντο δὲ αἱ σύριγγες ἀπὸ πολλὰ τεμάχια καλὰ-

μου δεδεμένα ὁμοῦ καὶ πεφραγμένα ἀπὸ τὴν κάτω ἄκρην διὰ κηροῦ ἢ ἀλλῆς τινὸς τοιαύτης ὕλης, καὶ ἐσυρίζοντο φυσωμένων πλαγίως καὶ κατὰ μῆκος τῶν ἀνοικτῶν ἄκρων τῶν καλαμιῶν. Εἶναι πολὺ πιθανόν ὅτι πάντα τὰ ἔθνη πρὶν ἢ προχωρήσωσι πολὺ εἰς τὸν πολιτισμὸν μετεχειρίζοντο τὸ ὄργανον τοῦτο. Ὁ Ἱερὸς ἱστορικός ἐν τῇ Γενέσει (κεφ. δ'. 21) λέγει ὅτι ἦτο τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο ὄργάνων τὰ ὁποῖα ἐφευρὲν ὁ Ἰουβάλ. Ὁ δὲ Ἰώβ (ἐν κά. 12 καὶ λ'. 31) ὑπαινίττεται τὸν ποιμενικὸν χαρακτήρα καὶ τὴν γηθόσυνον αὐτῶν χρῆσιν.

Οἱ Ἕλληνες ἀπέδιδον τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ ὄργανου τούτου εἰς τὸν θεὸν τῶν ἀγρῶν Πᾶνα. Λέγεται ὅτι ἡ νύμφη Σύριγγς, ἡ θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Λάδωνος, διωκομένη ποτὲ ὑπὸ τοῦ Πανός καὶ κινδυνεύουσα νὰ συλληφθῇ ὑπ' αὐτοῦ, παρεκάλεσε τὸν πατέρα τῆς νὰ ἔλθῃ πρὸς βοήθειάν τῆς. Ὁ πατὴρ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην μετεμόρφωσε τὴν θυγατέρα του εἰς κάλαμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κόψας ὁ Πᾶν κατεσκεύασε τὴν σύριγγά του. Κατ' ἄλλον τινὰ μῦθον, ὁ Πᾶν ἐφιλονεῖκει ποτὲ περὶ μουσικῆς μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, αὐτὸς μὲν ἔχων τὴν σύριγγα ὁ δὲ Ἀπόλλων τὴν λύραν. Πρὸς διάλυσιν τῆς διαφορᾶς τῶν συμφώνησαν νὰ καταστήσωσι κριτὴν αὐτῶν τὸν βασιλέα τῆς Φρυγίας Μίδα, ὅστις ἀκούσας ἀμφοτέρους ἐκήρυξε νικητὴν τὸν Πᾶνα. Ὁ Ἀπόλλων ὅμως δυσαρεστηθεὶς ἐτιμώρησε τὸν Μίδα μεταβαλὼν τὰ ὦτα αὐτοῦ εἰς ὦτα ὄνου.

Ἀρχαία Ἑλλ. σύριγγες. Σύριγγες μετὰ φουσέρας.

Ὁ Κ. Βάρκερ ἐν τῷ περὶ Κιλικίας συγγράμματι αὐτοῦ λέγει, κατὰ τὸν δόκτωρα Ριμβόλδον, ὅτι αἱ ἀρχαιόταται σύριγγες ἦσαν προσδεδεμένα εἰς ἀσκόν.

Ὁ Κλαυδιανὸς ἀναφέρει, ὁ δὲ Ἀθήναιος περιγράφει ὑδραυλικὸν τι ὄργανον, ἠχοῦν διὰ καταπίπτοντος ὕδατος. Προσθέτει δὲ ὁ-

τι ἐφευρέθη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ὑπὸ τοῦ Κτησιβίου, μαθηματικοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ὁ Πλάτων ἀναφέρει νυχτερινόν τι ὄρολόγιον, τὸ ὁποῖον ἦτο κλειψύδρα, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὑπῆρχον αὐλοὶ αὐλοῦντες τὰς νυχτερινὰς ὥρας ὁπότε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ βλέπῃ τις αὐτὰς διὰ τοῦ ὠροδείκτου.

Ἐν τῇ συλλογῇ τῶν ἀρχαιοτήτων τοῦ Βατικανοῦ εὐρίσκεται μετάλλιδόν τι τοῦ Βαλεντινιανοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου παρίσταται ὑδραυλικὸν τι ὄργανον μετὰ δύο ἀνθρώπων ἀντλούντων ὕδωρ, δι' οὗ νὰ τίθεται εἰς κίνησιν τὸ ὄργανον, καὶ ἀκούοντων τὸν ἦχον αὐτοῦ. Τὸ ὄργανον ἔχει ὀκτὼ σωλῆνας ἀνευ κλειδίων.

Ἀπὸ τὰς σύριγγας βαθμηδὸν τροποποιηθεῖσας προέκυψαν αἱ ἀρμονικαὶ φῦσαι καὶ τὰ ὄργανα τὰ καθ' ὅλας τὰς ἐκκλησίας τῆς Δύσεως σήμερον ἐν χρῆσει. Τὰ ὄργανα ταῦτα φαίνεται ὅτι εἰσήχθησαν εἰς τὰς ἐκκλησίας πρὸ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων, καθότι συγγραφεῖς τοῦ ἐνδεκάτου καὶ δωδεκάτου αἰῶνος, ὁμιλοῦντες περὶ προγενεστέρων αὐτῶν ἐποχῶν, ὡς καὶ περὶ τοῦ καιροῦ τῶν, ἀναφέρουσιν αὐτά. Οὕτως ὁ Γουλιέλμος Μαλμεσβουρῆς, ὅστις ἐγεννήθη περὶ τὸ 1100 ἀναφέρει ὅτι ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἐδγάρου (Eadgar) πολλοὶ κώδωνες καὶ ὄργανα ἐδόθησαν εἰς τὰς ἐκκλησίας τῆς Δύσεως. Προσέτι ποιεῖται μνηεῖον ὑδραυλικῶν τινος ἢ δι' ἀτμοῦ ἠχοῦντος ὄργανου, εὐρισκομένου τότε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Ρεῖμς (Reims), ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ ἀήρ, ἀναπηδῶν ὡς ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ θερμαινομένου ὕδατος, ἐπλήρου τὸ κοίλωμα τοῦ ὄργανου, οἱ δὲ ὀρειχάλκινοι αὐτοῦ σωλῆνες ἐξέπεμπον διαφόρους ἦχους διὰ πολυαριθμῶν ὀπῶν. Τοιαῦτα ὄργανα περιγράφονται ὡς ἔχοντα φουσέρα καὶ σωλῆνας ἐκ λευκοῦ σιδήρου. Ἐπίτινος χειρογράφου ψαλτηρίου, εὐρισκομένου ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς ἐν Κανταβριγίᾳ Σχολῆς τῆς Τριάδος (Trinity Colloge) εὐρίσκεται ἐξωγραφημένον ὄργανον παιζόμενον ὑπὸ δύο, ἐνῶ τέσσαρες ἄλλοι ἄνθρωποι καταγίνονται κινῶντες τὴ φουσέρά του. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἦτο προσέτι ἐν χρῆσει μικρὸν τι εἶδος ὄργανου «κινήτου» καλουμένου, δείγματα τοῦ ὁποίου φαίνονται εἰς πολλὰς εἰκόνας τῆς δεκάτης τετάρτης καὶ δεκάτης πέμπτης ἑκατονταετηρίδος. Τὰ κινήτὰ ταῦτα ὄργανα φαίνεται ὅτι

ἐφέροντο εἰς τὰ προαύλια τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ ἐκεῖ ἐπαίζοντο διαρκουσῶν, καὶ ὡς μέρος θρησκευτικῶν τινῶν τελετῶν.

Ο ΓΟΙΚΛΙΟΠΤΕΡΟΣ.

Ἐκ πάντων τῶν ἐμφύχων ὄντων ἰδοῦ τὸ κομψότατον μὲν κατὰ τὸ σχῆμα, τὸ λαμπρότατον δὲ κατὰ τὸν χρωματισμὸν. Οἱ πολύτιμοι λίθοι, τὰ σπάνια μέταλλα, τὰ καθιστάμενα στιλπνὰ καὶ λάμποντα ὑπὸ τῆς τέχνης τοῦ ἀνθρώπου, οὐδόλως δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὸ ἀπαράμιλλον τοῦτο κόσμημα τῆς φύσεως, ἠτίς ἔθεσε μὲν αὐτὸ ἐν τῇ τελευταίᾳ βαθμίδι ὡς πρὸς τὸ μέγεθος, πλὴν καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ὡς πρὸς τὸ κάλλος, εἰς τὴν τῶν πτηνῶν τάξιν. Τὸ ἀριστούργημα τῆς τοῦτο, τὸν μικρὸν ποικιλόπτερον τῆς ἢ φύσις ἐπρόικισε μὲ πάντα τὰ χαρίσματα τὰ ὁποῖα εἰς τὰ ἐπίλοιπα πτηνὰ μόνον ἐμύρασεν· ἐλαφρότης, ταχύτης, εὐκίνησις, χάρις καὶ στολισμὸς πλούσιος, τὰ πάντα ἀνήκουσιν εἰς τὸν μικρὸν τῆς πεφιλημένου τούτου. Ὁ Σμάραγδος, ὁ ἀνθραξ, τὸ τοπάζιον λάμπουσιν ἐπὶ τοῦ πτερώματός του· αὐτὸς δὲ οὐδέποτε τὰ λερώνει μὲ τῆς γῆς τὸν κοριοτόν, ὡς καὶ, καθ' ὅλην τὴν ἐναέριον ζωὴν του, σπανίως ἐγγίζει τὴν γλῶσσην, καὶ τοῦτο ἐπὶ τινὰ λεπτὰ μόνον· εἶναι δὲ πάντοτε ἐναέριος, πετῶν ἀπὸ ἀνθους εἰς ἀνθος, ὧν ἔχει τὴν ὠραιότητα, ὡς ἔχει καὶ τὴν λαμπρότητα αὐτῶν, καὶ ζῆ ἐκ τοῦ νέκταρος αὐτῶν, κατοικῶν μόνον τόπους ὅπου τὰ ἀνθη ἀκαταπαύστως γεννῶνται.

Εἰς μόνον τὰς θερμότητας ἐκ τῶν χωρῶν τοῦ νέου κόσμου ἀπαντῶνται πάντα τοῦ ποικιλοπτεροῦ τὰ εἶδη. Εἶναι δὲ ταῦτα πολυπλήθῃ καὶ φαίνονται περιορισμένα μεταξὺ τῶν τροπικῶν μόνον, καθότι ὅσα ἐν καιρῶ θέρους μεταβῶσιν εἰς τὰς εὐκράτους ζώνας ὀλίγον μόνον ἐν αὐταῖς διαμένουσι· φαίνον-

ται λοιπὸν ἀκολουθοῦντα τὸν ἥλιον, προχωροῦντα μετ' αὐτοῦ, ἀποσυρόμενα μετ' αὐτοῦ, καὶ πετῶντα ἐπὶ τῶν πτερύγων τῶν ζεφύρων ὅπως ζητῶσιν αἰώνιον ἀνοιξίν.

Τὸ μόνον χάρισμα τὸ ὁποῖον τὰ μικρὰ ταῦτα πτηνὰ ὑπερεκπερισσοῦ ἔχουσιν, ἂν δὲν ᾖ τὸ θάρρος των ἢ μᾶλλον ἢ τόλμη των, εἶναι ἡ μεγάλη των ζωηρότης· διώκουσιν, ὡς μανιώδη, πτηνὰ εἰκοσάκις αὐτῶν μεγαλύτερα, προσκολλῶνται ἐπὶ τῶν σωμάτων των καὶ, ἀφινόμενα νὰ παρασύρῶνται ὑπὸ τῆς πτήσεως ἐκείνων, τὰ κεντῶσιν ἀδιακόπως μετὰ τὰ βράμφη των ἕως τοῦ κορέσῃσι τὸν μικρὸν θυμὸν των· ἐνίοτε μάλιστα συνάπτουσι καὶ μεταξύ των μάχας ζωηροτάτας· ψυχὴ των φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ἀνυπομονησία· ἐὰν πλησιάζωσιν ἄνθος καὶ εὐρωσιν αὐτὸ μαραμένον, τοῦ ἀποσπῶσι τὰ πέταλα μετὰ ταχύτητος δεικνυούσης τὴν ἀγανάκτησίν των. Ἡ μόνη φωνὴ τῆν ὁποῖαν ἔχουσιν εἶναι μικρὸν τι σκρεπ, σκρεπ, συχνὸν καὶ ἐπανειλημμένον. Ἀπὸ ὄρθρου βαθέως ἡ φωνὴ των ἀρχεται ἀκουομένη ἐντὸς τῶν δασῶν, καὶ ἐξακολουθεῖ μέχρις οὗ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ὅποτε καὶ οἱ ποικιλόπτεροι διασκορπίζονται εἰς τὰς πεδιάδας.

Βοτῶν μετάφρασις Θ. Σ. Τ.

ΛΟΥΡΔΗ ΚΑΙ Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΥΤΗΣ.

Ἡ Λούρδη εἶναι μικρὰ τις πόλις κειμένη ἐν τῇ νοτεῖα Γαλλίᾳ, ἐν τῷ διαμερισματικῶν Ἄνω Πυρηνάων, παρὰ τὰ σύνορα τῶν πάλαι ἐπαρχιῶν Βεάρνης καὶ Γασκωνίας. Ἡ θέσις της εἶναι λίαν γραφικὴ. Ἡ πόλις εἶναι ἐκτισμένη παρὰ τὸν πόδα σχεδὸν ἀπροσήτου βράχου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εὐρίσκεται φρούριον παλαιόν, κτισθὲν, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὑπὸ Ἰουλίου Καίσαρος. Μικρὸς τις ῥυαξ, ὁ Γάβης, ῥέων παρὰ τὴν πόλιν, ἀφίνει μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ βράχου πεδίον τριάκοντα περίπου πλῆθρων τὴν ἕκτασιν. Πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως ἐκτείνονται αἱ πεδιάδες τοῦ Ἀδούρου, πρὸς δὲ νότον ὑψοῦνται τὰ Πυρηνάια, πολλὰ κορυφαὶ τῶν ὁποῖων εἶναι διὰ παντὸς χιονοσκεπεῖς. Πλὴν ἡ μικρὰ αὐτὴ πόλις, ἂν καὶ ἡ θέσις αὐτῆς ᾖ τὸσον γραφικὴ, διετέλει ἄγνωστος καὶ εἰς πολλοὺς ἐξ αὐτῶν τῶν Γάλλων.

Ἐν τούτοις πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, ἦτοί τὴν

11 Φεβρουαρίου 1858, μικρὰ τις κόρη, περὶ τοῦ ἐτῶν δώδεκα, (λέγει ἡ διήγησις), ὀνομαζομένη Μαρία Βερνάρδη, θυγάτηρ μυλωνᾶ τινος, ἐξῆλθε μετ' ἄλλων κορασίων διὰ νὰ συνάξῃ κλαδιά παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Γάβου. Πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς πεδιάδος εὐρίσκεται ἀπόκρημνός τις βράχος ἔχων ὑπ' αὐτὸν σπήλαιον, ὀνομαζόμενον τὸ σπήλαιον τῆς Μασσαβιέλλης. Ἡ μικρὰ Μαρία, συνάγουσα τὰ ξύλα, εἶχεν ἀποπλανηθῆ μέχρι τοῦ ἀποκρήμνου ἐκείνου βράχου, καὶ θέλουσα νὰ περάσῃ τὸν ῥυακα, ἔλυε τὰ ὑποδήματά της. Πλὴν ἐνῶ κατεγίνετο εἰς τοῦτο αἰφνης ἀκούει ὀπισθεν αὐτῆς θόρυβον· στρέφει, βλέπει παντοῦ, καὶ τί νὰ ἴδῃ; ... γυναῖκα ὠραιοτάτην, ἔχουσαν περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς αἰγλήν, μετὰ φορέματα λευκά, καὶ ἰσταμένην παρὰ τὸ στόμιον τοῦ σπηλαίου! Ἐπιστρέψασα ἡ κόρη διηγήθη τὸ ὄραμα της, εἰς τοὺς γονεῖς της καὶ εἰς τὸν ἐφημέριον, ἀλλ' οὗτοι δὲν ἔδωκαν πολλὴν προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τοῦ παιδίου. Ἡ κόρη ἐν τούτοις ἐπήγαινε συχνὰ εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην καὶ, (κατὰ τὴν διήγησιν πάντοτε) ὁσάκις ἐπήγαινε ἐβλεπε καὶ τὸ λάμπον πρόσωπον ἐκεῖνο. Τέλος ὁ ἐφημέριος συνεβούλευσε τὸ παιδίον, ὅταν ἴδῃ καὶ πάλιν τὸ φάσμα νὰ τὸ ἐρωτήσῃ τίς ἦτο. Τὴν 25 λοιπὸν μαρτίου, ε. ν. ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ κατὰ Λατίνους, τὸ κοράσιον, ἔλθον κατὰ παρακίνησιν τοῦ ἐφημερίου, εὔρε τὸ λάμπον φάσμα εἰς τὴν συνήθη θέσιν του, καὶ ὡς τὸ εἶχε συμβουλευσῆ ὁ ἱερεὺς ἐτόλμησε νὰ τὸ ἐρωτήσῃ τίς ἦτο. Τότε πρὸς ἀπάντησιν «ἡ Κυρία, (λέγει κατὰ γράμμα ἡ διήγησις) ἀπέσυρε τὸ βλέμμα της ἀπὸ τοῦ παιδίου, ἔλυσε τὰς χεῖρας, ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν δόξαν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ λαμπροτέρα παρὰ ποτε ἀνεφώνησε γαλλιστὶ «Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀσπορος Σύλληψις!» καὶ ἀμέσως ἐγένετο ἄφαντος.» Τὸ παιδίον ἐπιστρέψαν διηγήθη ταῦτα εἰς τὸν ἐφημέριον, ὅστις ἀμέσως διεκήρυξεν ὅτι ἦτο πολὺ πεπεισμένος ὅτι ἡ μικρὰ Μαρία εἶδε τὴν Ἀσπορον Σύλληψιν. Τὸ νέον δόγμα τῆς Ἀσπόρου Συλλήψεως, τὸ ὁποῖον πρὸ ἐνός ἐτους εἶχε διακηρυχθῆ ὑπὸ τοῦ Πάπα ὡς ἀπαραίτητον πρὸς σωτηρίαν, εὔρισκεν ἤδη διὰ τοῦ ὄραματος τῆς μικρᾶς Μαρίας ὀφθαλμοφανῆ τὴν ἐπιβεβαίωσιν! Ὁ ἐπίσκοπος λοιπὸν, μαθὼν τὸ συμβάν δὲν ὤκνησε νὰ διακηρύξῃ ὅτι ἦτο φανερόν θαυ-

μα, ἡ δὲ διακήρυξις τοῦ αὐτῆ σταλεῖσα εἰς Ῥώμην ἐπεβεβαιώθη καὶ ἐπισήμως ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πατρός. Μετ' ὀλίγον ἡ μικρὰ Μαρία ἀνεκάλυψεν ἐξερχομένην ἐκ τοῦ σπηλαίου πηγὴν τινα, ἔχουσαν θαυματουργὸν δύναμιν καὶ θεραπεύουσαν τὰ ἀνίατα πάθη, οἱ δὲ ἐνδιαφερόμενοι ἤρχισαν νὰ κτιζῶσι παρεκκλήσιον τι πρὸς τιμὴν τῆς Ἀσπόρου Συλλήψεως, ἧς ἡ θαυματουργὸς φήμη ὑπέσχετο ὅτι ἐμελλε νὰ φθάσῃ παντοῦ. Ἐν τούτοις οἱ προσκυνηταί, πρὸ πάντων γυναῖκες, ἤρχισαν νὰ συρρέωσι, φέρουσαι προσφοράς πλουσίας· οἱ διευθύνται τῶν σιδηροδρόμων, βλέποντες ἀρκετὸν κέρδος, ἐσχημάτιζον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπίτηδες συνοδίας. Λαμπρὰ λοιπὸν ἐκκλησία μετὰ τὸν καιρὸν ἀνηγέρθη ἐκ τῶν προσφορῶν τῶν προσκυνητῶν, πολλοὶ δὲ ἄρρωστοὶ ἤρχοντο ὅπως προσκυνήσωσι τὸ ἀλτάριον καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀσπόρου Συλλήψεως καὶ πίωσιν ἀπὸ τῆν πηγῆν τοῦ σπηλαίου.

Καθόσον παρήρχοντο τὰ ἔτη καὶ ἡ φήμη τῆς Ἀσπόρου Συλλήψεως τῆς Λούρδης ἠϋξανε διαβιβαζομένη εἰς μεγαλύτερον κύκλον· μετὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν μάλιστα πόλεμον οἱ προσκυνηταί ἤρχισαν νὰ πολλαπλασιάζωνται θαυμασίως· ἀλλ' ἡ κατὰ τὸν τελευταῖον Ὀκτώβριον ὀργανισθεῖσα πανηγύρις κατέστησε τὴν φήμην τῆς μικρᾶς ἐκείνης πόλεως παγκόσμιον. Ἡμέρα τῆς πανηγύρεως ἦτο ἡ 6 ὀκτ. ε. ν. ἧτις καὶ ἐγένετο μετὰ μεγίστης πομπῆς συρρευσασῶν πολλῶν μυριάδων λαοῦ ἐκ πασῶν τῶν γωνιῶν τῆς Γαλλίας. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Παρίσιοι, ἡ πόλις τῆς εὐθυμίας καὶ ἀδιαφορίας, ἔπευψαν δι' ἰδιαιτέρας ἀμαξοσειχίας τοὺς προσκυνητάς των. Κατὰ τὸν ἀνταποκριτὴν τοῦ Λουδινιαίου Χρόνου ὁ ἀριθμὸς μόνον τῶν ἐκ Παρισίων προσκυνητῶν ἀνήρχετο εἰς χιλίους καὶ τριακοσίους· σχεδὸν οἱ ἡμίσεις τούτων, λέγει ὁ ἀνταποκριτὴς, ἦσαν ἱερεῖς, φέροντες πλῆθος φυλλαδίων πρὸς δόξαν τῆς Ἀσπόρου Συλλήψεως, οἱ λοιποὶ ἦσαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, γυναῖκες γραιαὶ ἐκ τῆς μεσαίας καὶ κατωτάτης τάξεως, ἅπασαι φέρουσαι μεθ' ἐαυτῶν τὰς διατροφὰς των, καὶ κρατοῦσαι ἀνά χεῖρας καλάθια, ὡς συνηθοῦσιν ἐν Γαλλίᾳ αἱ γραιαί. Ἄνδρες ὑπῆρχον ὀλίγιστοι καὶ τούτων οἱ πλεῖστοι γέροντες· ἐργάται μὲν ὑπῆρχον εἰκοσι πέντε, ἀλλὰ τὸ πρῶτον μετὰ τὴν ἐντύπωσιν ἦτο ὁ θεοσκευτι-

κὸς ζήλος καὶ ἡ ἀπλότης τῶν γραιῶν γυναικῶν.»

Λέγεται ὅτι ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας προσκυνητῶν ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐν Λούρδῃ πανηγύριν, καὶ ὅτι αὐτὴ ἐνέβαλε εἰς πολλὰς σκέψεις τοὺς διευθύνοντας τὴν τύχην τῆς Γαλλίας, ὡς ἐκ τοῦ ὑποκρυπτομένου πολιτικοῦ σκοποῦ τῶν διοργανισάντων τὴν πανηγύριν ταύτην Ἰησοῦτῶν καὶ Βουρβουνιστῶν. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ἐν αὐτῇ ὁ φανατισμὸς εὔρε πολλὴν τὴν τροφήν, ὅτι πολλὰ λαμπάδες ἐκάησαν καὶ πολλὰ ταξίματα ἐκρεμάσθησαν ἐνώπιον τοῦ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἀγάλματος τῆς Ἀσπόρου Συλλήψεως. Πλὴν ἐπειδὴ ὁ φανατισμὸς δὲν τρέφεται καλῶς μόνον διὰ τῆς διηγῆσεως θαυμάτων τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἐν κοράσιον εἶδεν, οὐδὲ θεραπειῶν τὰς ὁποῖας οὐδεὶς ἐκ τῶν παρευρισκομένων ἠδύνατο ἐν συνειδήσει νὰ εἴπῃ ὅτι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του εἶώρακε, ἔγεινεν ἀνάγκη, κατὰ τὴν περίστασιν μάλιστα ταύτην, ὅτε τόσον πλῆθος ἐμεγάλυνε τὴν Ἀσπορον Σύλληψιν καὶ τόση λατρεία προσεφέρετο εἰς μαρμαρίνον ἄγαλμά της, νὰ δείξῃ καὶ ἡ Κυρία τῆς Λούρδης τὴν θαυματουργὸν αὐτῆς δύναμιν.

«Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν γράφω» λέγει τις ἐκ τῶν παρευρεθέντων ἐν τῇ πανηγύρει, «πᾶσα ἡ πόλις εὐρίσκεται εἰς κίνησιν. Κόρη τις ἐκ τῆς Βλοᾶ, κωφὴ καὶ ἀλλυαλός, εἰκοσι ἐτῶν ἡλικίας, διαμένουσα ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῆς Ὀρλεάνης, ἐφέρθη εἰς τὴν πηγὴν. Κυρία τις ἐκ τῆς Ἀγγεβίνης, καλῶς γνωστὴ ἐν τῇ χώρᾳ, καὶ ὀνομαζομένη κυρία Μονζσοῦ, ἔλαβεν ὕδωρ εἰς τὰς χεῖρας της καὶ ἔβρεξε τὰ αὐτὰ καὶ τὰ χεῖλη τῆς κόρης. Αἰφνης ἡ πτωχὴ νέα ἀνετριχίασεν. Ἐφερε τὴν χεῖρα εἰς τὰ αὐτὰ της καὶ ἔκαμε σημεῖον ὅτι ἀκούει. «Εἰπέ, Ζήτω ἡ Ἀσπορος Σύλληψις», ἐφώνησαν οἱ περὶ αὐτὴν «εἰπέ, ζήτω!» «Ζήτω ἡ Κυρία τῆς Λούρδης!» ἐφώνησαν πάλιν «Ζήτω-ἡ-Κυρία-τῆς-Λούρδης!» ἐπανελάβεν ἡ κόρη!»

Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν κίνησιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ λαοῦ, ἰδόντος ὀφθαλμοφανῶς τὸ θαῦμα τοῦτο; Αὐτὸς ὁ ἐπίσκοπος τῆς Τάρβης, ὅστις εἶχε λειτουργήσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπὶ τοῦ ἀλταρίου τοῦ σπηλαίου, μετ' ὅσους λόγους καὶ ἂν μετεχειρίσθη, οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ καθησυχάσῃ τῇ

πλήθη. Τότε ἐδέησε νὰ ἐπέμβη ἡ ἀστυνομία, ἣτις λαβοῦσα τὴν κόρη, ἔθεσεν αὐτὴν εἰς μέρος ἀσφαλές, ὅπως τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεις τῶν περὶ αὐτὴν προσκυνητῶν. Τὸ θαῦμα τοῦτο ἔλαβε χώραν μετὰ τὴν πανηγυριν, ὅτε δηλαδὴ οἱ διάφοροι ἀνταποκριταὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων εἰχον πλέον ἀναχωρήσει ἐκ Λούρδης, καὶ οὐδεὶς μὴ πιστεύων εἰς τὴν θαυματουργὸν δύναμιν τῆς πηγῆς καὶ τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀσπόρου Συλλήψεως ἠτύχησε νὰ τὸ ἴδῃ!

ΝΕΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΩΦΕΛΙΜΑ.

Ἐν τῇ συνελύσει τῆς Βρεττανικῆς Ἐταιρίας (British Association) ἐξετέθησαν δύο μάχαιραι κατασκευασθεῖσαι ἐκ σιδήρου πεσόντος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ (ἀερολίθου).

— Τὴν προσοχὴν πολλῶν ἐν Παρισίοις προσελκύει ἤδη νέα τις τέχνη ὑπὸ τοῦ Κ. Iosz ἐφευρεθεῖσα καὶ ὀνομασθεῖσα «τύπος ἡλιοαυτογραφικός». Διὰ τῆς τέχνης ταύτης λέγεται ὅτι πᾶς τεχνίτης δύναται ὁ ἴδιος νὰ ἐκτελῇ τὰ σχέδια καὶ ἰχνογραφήματά του, νὰ τυπῶνῃ αὐτὰ ἐπὶ φωτογραφικοῦ χάρτου, νὰ μεταφέρῃ αὐτὰ ἐπὶ λιθογραφικοῦ λίθου καὶ νὰ ἐπιτυγχάνῃ ἐντελέστατα αὐτῶν ἀντίγραφα ἀνευ τῆς βοηθείας ἄλλου τινός.

— Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης Τροκοδέρον, ἐν Παρισίοις ὁ Κ. Λαρμενζάτος κατέστρωσε τὸν διὰ μιᾶς σιδηρᾶς ράβδου σιδηρόδρομόν του, ἀγγέλλεται δὲ ὅτι αἱ πρῶται δοκιμαὶ πληρέστατα ἐπέτυχον. Ἡ ἐφεύρεσις φαίνεται οὔσα ἢ αὐτὴ μὲ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ὁ ἀγγλος μηχανικός Ἄδδισ ἐφήρμοσεν ἐν Ἰνδιῇ.

— Εἰς Νέαν Γρενάδαν φύεται φυτὸν τι, φυτὸν τῆς μελάνης (Coriaria Thymifolia) καλούμενον, ὁ χυμὸς τοῦ ὁποίου εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ἐγχωρίων λέγεται κάλχι. Ὁ χυμὸς οὗτος ἅμα μὲν ἐξαχθῆ εἶναι ἐρυθροῦς, μετ' ὀλίγας ὅμως ὥρας γίνεται καθ' ὑπερβολὴν μέλας, καὶ δύναται ἐν τῇ φυσικῇ του ταύτῃ καταστάσει νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀρίστη μελάνη, ἔχουσα τὴν ιδιότητα νὰ μὴ καταστρέφῃ τὰς σιδηρᾶς γραφίδας, ὡς ἡ μελάνη ἢ κοινὴ, καὶ νὰ ἀντέχῃ εἰς τὴν πολυκαιρίαν καὶ τὴν χημικὴν ἐπήρειαν τῶν διαφόρων ὑλῶν. Τὸ φυτὸν τῆς μελάνης τοῦτο πρόκειται ἤδη νὰ μεταφερθῇ καὶ ἐγκλιματισθῇ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην.

— Συνελήφθη, λέγει ἐφημερὶς τῆς Χιλῆς, κατάλευκος τις λέων ὅστις ἐξετέθη εἰς τὴν πόλιν Βουόνος Ἀύρες. Ἄγγλος δέ τις, θέλων ν' ἀγοράσῃ αὐτὸν καὶ πέμψῃ εἰς τὸν ζωολογικὸν κήπον τοῦ Λονδίνου, προσέφερε 2,000 λίρας.

— Ἐν Καλλιφορνία συνέστη «Δενδροξενοδοχεῖόν» τι, τὸ ὁποῖον, λέγει ἀμερικανικὴ τις ἐφημερὶς, ἀπαρτίζεται ἐκ τῶν κοίλων κορμῶν δέκα μεγίστων δένδρων φυτευμένων τὸ ἐν ὀλίγα βήματα μακρὰν ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐννέα ἐκ τῶν κορμῶν ἐκείνων εἶναι κάλλιστα καθαρισμένοι καὶ χρησιμεύουσιν ὡς κοιτῶνες, τὸ δὲ δέκατον εἶναι τὸ διευθυντήριον.

— Ἀνταποκριτὴς τις φύλλου ἐπιστημονικοῦ γράφει ὅτι εἰς Βέλγιον, ἐν Δινάντῃ, ἐντὸς δάσους ὁ ἀνεπιός αὐτοῦ ἤκουσεν ἀηδόνα κελαδῶσαν πλησίον του καὶ ἄλλην ἀπὸ μακρὰν ἀνταποκρινομένην. Τὸ μακρὰν εὕρισκόμενον πτηνὸν βαθμηδὸν ἐπλησίαζεν ἕωσ' ἔλθόν ἐκάθησεν ὀλίγας μόνον πῆχεις διάστημα μακρὰν τοῦ ἄλλου. Καὶ τὰ δύο πτηνὰ κατεβίβασαν καὶ ἐτέντωσαν τὰς πτέρυγὰς των καὶ ἀνέπτυσαν τὰς οὐράς των ὡς ἰνδιάνοι· ἀκολούθως ἐκηλάδησαν ἐπὶ ὦραν πολλήν, προσπαθοῦντα ποῖον νὰ ὑπερβῇ τὸ ἄλλο, ἕωσ' ὅτε τέλος τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν ἔπεσε νεκρὸν εἰς τὴν γῆν, ἐξάγον ἀπὸ τὸ ράμφος του αἷμα. «Ἐἶχον ἀκούσει» προσθέτει ὁ δίδων τὰς πληροφορίας ταύτας, «ὅτι οἱ σπῖνοι καὶ τινὰ ἄλλα πτηνὰ συμβαίνει νὰ πάσχωσι τὸ τοιοῦτον εἰς τοὺς φωνητικούς ἀγῶνας τῶν πτηνῶν, τοὺς ἐν Βερβιέρῃ καὶ ἄλλους τόπους, ἀλλ' οὔτε ὑποπτευόμεν ἂν ὅτι τὸ αὐτὸ συνέβαινε καὶ εἰς πτηνὰ διατελοῦντα ἐν καταστάσει ἀγρία.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν ἡ Βιέννη ἔχει 901,000 κατοίκων, ἤτοι 120,000 περισσοτέρους τῶν ὧν εἶχε πρὸ δύο ἐτῶν.

— Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπαρίθμησην τῶν κατοίκων ἡ Ῥωσικὴ αὐτοκρατορία κατοικεῖται ὑπὸ 80,500,000 ψυχῶν. Ἐκ τούτων 61,400,000 ἀνήκουσιν εἰς τὴν κυρίως Ῥωσίαν 6,000,000 εἰς τὴν Πολωνίαν καὶ 1,200,000 εἰς τὴν Φινλανδίαν.